

FOT. RUD. BADIURA

SKARUČINA S KAMNIŠKIMI PLANINAMI

Pot čez Veliko Planino v Bistrični Konec nad Kamnikom.

Spisal Rudolf Badiura.

Na solčni ali južni strani osrednje proge Savinjskih planin se vzpenja iznad prostranega Kamniškega in Kranjskega polja košato predgorje Kamniških planin. Romantična Bistriška dolina ga loči v dva dela: na desni pred Grintavci se razprostira Krvavčeva in Grebenova skupina, na levi pred Ojstričinim sklodom pa Velika Planina.

Ni ravno visoko omenjeno predgorje, pač pa zelo mnogolično v svoji stavbi ter obliki kot kontrastov polni odeji. — Spodaj tih gozdovi nad šumečo Bistrico, strmo kipeče, divje skalovje na krajeh, više idilične solčne planine: ospredje, da si ni mogla narava lepšega izumiti, da zakrije, primerno odene in okraši naokrog mogočni dolgi temelj, na katerem je postavila svoje večnokrasne spomenike, savinjske velikane.

Precejšnje število turistov pripelje sleherni leto neutrudljivi kamniški vlak v svoje dično mesto, odkoder obiskujejo svoje stare znance in znanke, kar jih je od Grintavca tja do Ojstrice. Primeroma malo turistov pa se „izgubi“ v Krvavčevo skupino ali na Veliko Planino, vsled predsodkov najbrže: saj se ne izplača na take male „krtine“ . . . Kakor da bi mogel imeti pravi užitek edino-le na kaki visoki „špici“! —

Naslednje vrstice naj služijo, da popeljem torej tja gor koga izmed onih turistov, ki tolikanj prezirajo one planine, na katere me veže toliko lepih spominov in neizbrisnih vtisov, in ga seznanim po možnosti za danes z Veliko Planino (1555 m), eno izmed največjih planin v naših domačih Alpah.

Izmed štirih dohodov s kranjske strani si izbeveva pot mimo Sv. Primoža. — Hodá tri ure, rdeče markacije SPD., brez cepina!

Ta pot je izmed vseh najzložnejša, a obenem tudi najzanimivejša. Je tudi popolnoma brez vsake nevarnosti za trezne ljudi, četudi niso turisti, sicer ne bi gnali po njej naši pastirji sleherni leto stotine in stotine razne govedí in konj, katerim, kakor znano, — izvzemši koz — ne moremo ravno pripisovati posebnih turistovskih spretnosti.

Omenjena pot se odcepi z okrajne ceste na Črno takoj pri znamenju koncem Stahovice na levo v breg. Do prvega, še ne četrt ure oddaljenega sela, Praprotnega, je to grampav, naprej do pod sv. Primoža deloma dober in širok kolovoz, stara in zelo obiskovana božja pot.

Svetoval bi, da kreneš nanjo — če si že nočeš takoj prvič dovoliti „luksuza“, krasnega solčnega vzhoda na Mali Planini — vsaj tako zgodaj, ko se utrujeni prebivalci kamniškega „Interlakna“ prevračajo morda šele na drugo stran pod gorko odejo, torej nekako krog štirih.

Lep, blagodejen vaški mir uživaš takrat, nemoten od dnevnega ropota in hrušča, a ptice, zgodnji pevci vseh vrst, ti že uganjajo baš ravno o tem času najživahnejše svoje jutranje orgije po vrtnem drevju, gostem grmičevju in rosnih tratah posebno okrog Praprotnega. Čivkajo, drobe, zavijajo in žvižgajo vsak svojo, kot da se jim gre za stavo, in te tako prav gotovo spravijo v dobro voljo, čeprav si se morda slabo počutil čez noč v dišeči mrvi.

In tako te to zmoti, da sam ne veš, kdaj in kako si že konec gozdiča ob lesu, in stopiš na zeleni parobek pred cerkvico sv. Primoža.

Krasen razgled se ti odpre tod po širnem, meglinem morju, ki leži še nadaleč, kamor le nese vid. Samo višje gore in posamezni hribi mole iz